

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1310/2023
19.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3860/22 од 23.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3860/22 од 23.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3860/22 од 23.11.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 295/20 од 02.03.2022. године, у ставу првом и трећем изреке, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиоца и тужена обавезује да му на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 44.551,52 динара и то:

-за 2017. годину: за мај износ од 1.579,83 динара, за јун износ од 494,07 динара, за август износ од 1.579,83 динара, за октобар и новембар износ од по 494,07 динара,

-за 2018. годину: за јануар износ од 4.077,08 динара, за фебруар износ од 494,07 динара, за март износ од 2.882,74 динара, за април износ од 1.700,87 динара, за мај износ од 4.098,70 динара, за јун износ од 1.700,87 динара, за јул износ од 2.899,78 динара, за август износ од 4.098,70 динара, за септембар износ од 501,96 динара, за октобар износ од 4.098,70 динара, за новембар износ од 2.899,78 динара и за децембар износ од 1.700,87 динара,

-за 2019. годину: за јануар износ од 6.202,64 динара, за март износ од 120,56 динара, за април износ од 534,69 динара, за мај и јул износ од по 948,82 динара,

као и да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног дохода на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 21.422,08 динара и то:

-за 2017. годину: за мај износ од 756,61 динара, за јун износ од 236,61 динара, за август износ од 756,61 динара, а за октобар и новембар износ од по 236,61 динара,

-за 2018. годину: за јануар износ од 1.952,61 динара, за фебруар износ од 236,61 динара, за март износ од 1.380,61 динара, за април износ од 802,62 динара, за мај износ од 1.946,62 динара, за јун износ од 802,62 динара, за јул износ од 1.374,62 динара, за август износ од 1.946,62 динара, за септембар износ од 230,62 динара, за октобар износ

од 1.946,62 динара, за новембар износ од 1.374,62 динара и за децембар износ од 802,62 динара.

-за 2019. годину: за јануар износ од 2.959,27 динара, за март износ од 60,27 динара, за април износ од 267,34 динара, за мај и јул износ од по 474,41 динара и за октобар износ од 165,92 динара,

све са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, у року од 8 дана од пријема отправка ове пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати укупан износ од 129.850,48 динара, у року од 8 дана од пријема отправка ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3860/22 од 23.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 295/20 од 02.03.2022. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 44.551,52 динара, а на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије од 25.12.2008. године износ од 21.422,08 динара, са припадајућом законском затезном каматом, утврђено да је повучена тужба тужиоца ради исплате на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, и тужилац обавезан да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 27.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11...18/20) Врховни касациони суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, ради уједначавања судске праксе, због чега је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на пословима ... у звању виши референт. На то радно место

распоређен је решењем тужене од 01.05.2006. године и разврстан у седму платну групу, те му је одређен коефицијент за исплату зараде од 8,30 са увећањем коефицијента по основу времена проведеног у радном односу (минули рад) за 0,5% за сваку годину стажа. Тужилац је решењем тужене од 12.11.2019. године, распоређен на радно место ... у Одељењу за ... при Општинској управи Општине Штрпце. Зарада тужиоца по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији увећана је за 50% по основу Закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке, према првој варијанти, утврђена је разлика зараде и то у висини разлике између минималне зараде и основне зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године у износу од 44.551,52 динара и разлика у висини тзв. "косовског додатка" за исти период у износу од 21.422,08 динара. По другој варијанти за наведени период зарада коју је тужилац примио са "косовским додатком" већа је од минималне зараде са минулим радом за укупан износ од 365.206,78 динара.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца из разлога што је у угуженом периоду тужилац остваривао увећање по основу тзв. "косовског додатка", које заједно са основном зарадом и увећањем по основу минулог рада чини укупно исплаћену зараду тужиоца у спорном периоду, па како је тако укупно исплаћена зарада већа од законом прописане минималне зараде са увећањем на име минулог рада, то је тужбени захтев одбијен као неоснован, у складу са чланом 104. став 1, 105. став 1. и 107. став 1. Закона о раду, чланом 5. и 6. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе и Закона о буџету Републике Србије.

По оцени Врховног касационог суда становиште нижестепених судова је засновано на погрешној примени материјалног права.

Према одредбама члана 5. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, („Службени гласник РС“ бр 113/2017, 95/2018 и 86/2019), основна плата службеника и намештеника одређује се множењем основице са коефицијентом. Службеник и намештеник остварује право на исплату минималне зараде обрачунате у складу са општим прописима о раду. Према одредби члана 111. Закона о раду, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Минимална зарада се одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са тим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде. Послодавац је дужан да минималну зараду исплати запосленом у висини која се одређује на основу одлуке о минималној цени рада која важи за месец у којем се врши исплата. Запослени који прими минималну зараду има право на увећану зараду из члана 108. истог закона, на накнаду трошкова и других примања која се сматрају зарадом у складу са законом. Основица за обрачун увећане зараде је минимална зарада запосленог. Према члану 112. Закона о раду, минимална цена рада утврђује се одлуком социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије.

Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за запослене који живе и раде на територији АП Косово и Метохија почев од јануара 2009. године накнада плата, односно зарада које примају обрачунава и исплаћује са процентом увећања од 50%. Како се према одредби члана 111. Закона о раду, за основицу за обрачун увећане зараде узима минимална зарада запосленог, то се

и за примену Закључка Владе Републике Србије о проценту увећања плата, односно зараде запосленог у органима са територије АП Косова и Метохије, узима минимална зарада запосленог.

Сходно изнетом, тужиоцу припада право на увећање зараде у висини од 50% месечно. Према налазу судског вештака, према утврђеном коефицијенту тужиоцу је плата обрачуната у мањем износу од минималне зараде и на тај износ плата је увећавана за 50% месечно. Такав обрачун је противан цитираним прописима. Тужилац има право на исплату минималне зараде и на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоца у спорном периоду мања је од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно, сагласно чему је закључак нижестепених судова донет погрешном применом материјалног права.

Због наведеног, применом члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Како је тужилац успео у поступку по ревизији, то му на основу члана 165. став 2. у вези чланова 163. став 2, 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, припадају трошкови целог поступка према оствареном успеху у спору, те је одлучено као у ставу трећем изреке. Висина накнаде ових трошкова одмерена је према опредељеном захтеву, те тужиоцу припадају трошкови у укупном износу од 129.850,48 динара и то: за састав тужбе и једног образложеног поднеска износ од по 9.000,00 динара, за приступ на два одржана рочишта износ од по 10.500,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште износ од 6.000,00 динара, састав жалбе и ревизије износ од по 18.000,00 динара и за вештачење износ од 8.000,00 динара. Тужиоцу су признати и трошкови судских такси и то: на тужбу, првостепену пресуду, жалбу и другостепену пресуду у износу од по 4.538,94 динара, на ревизију у износу од 9.077,89 динара и ревизијску одлуку у износу од 13.616,83 динара, све према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је неопходан за вођење парничног поступка, то је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, о чему је одлучено у ставу четвртном изреке пресуде, у складу са чланом 165. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић